

умиратъ въ скола грѣхъ. А тѣй защо е; не за друго: но защото не са грижиме за нашето спасеніе, и защото гледаме само свѣтовныте работы, щото и когато сме въ церковъ, и тога сме вътре само съ тѣлото, а ума ны остава вънъ по нашите работы и по други свѣтовны грижи.

Ш колко е глѣпавъ оный человекъ, който почита този животъ по много отъ божіето вѣчно царство, предъ което този животъ и този свѣтъ е като една капкъ вода предъ морето, или като едно зрно паскъкъ предъ сичкіа край-морски паскъкъ. На праздно са трѣдиме да правиме високи и красны къща, когато сами не знаеме колко ще сѣдиме вътре, каквото много има та умираатъ доде не сѣ ги скършили, и не могли баремъ единъ день да са повеселетъ въ тѣхъ. На праздно са трѣдиме да събираме много богатство и стока, когато не знаеме за кого го събираме и когато ны ще отидиме отъ този свѣтъ съ праздни рацѣ. На праздно са трѣдиме толко за нашето тѣло, което ще стани прасъ, смрадъ и гной, а за дѣшатъ, която е безсмертна не са грижиме какъ ще е спасеме.

Ніе на този свѣтъ сме като на сюркунъ, но знаете ли сюрдисанъ человекъ на чѣздѣ земля какъ живѣе: той сѣкога чака и гледа кога да му доди определеніето, да си отиде на отечеството. Тѣй трѣбъ и ніе да живѣеме на този свѣтъ: защото сме като чѣзденцы на него. Днесъ ако сме живи, утре ще умремъ и ще отидемъ въ нашето небесно отечество, отъ гдѣто е нашата дѣша. За тѣй никога не трѣбъ да си прилѣпваме сърцето въ този свѣтъ и въ неговите работы: защото е чѣздъ. Утре като умремъ, сичкото тѣка ще остане, а ніе ще отидиме тамо съ голы рацѣ. За тѣй трѣбъ да размыслиме и да познаеме колко пагѣбъ имаме на дѣшатъ си, дето не са грижиме за нейното спасеніе. Да помислиме божіа страшный сѣдъ, царство небесное и вѣчній мѣкъ на грѣшныте. И на сѣкій день да испытваме себе си, комъ заповѣдь божіа сме потѣпкали, какво поканіе сме направили и каквъ добринъ. Никой день да не примине доде не поменеме бога, дѣшатъ си и онзи свѣтъ. И тѣй ако правиме, тога ще живѣеме на този свѣтъ като чѣзденцы, и сичките си добрини ще проваждаме на небото, та когато доди смертныа часъ, радостно ще оставиме този вѣдний свѣтъ, въ който сме били като заточени (сюркунъ) и ще отидиме весело въ нашето отечество, при сичките свѣтїи и ангелыте въ слава тѣ на триличното божество, гдѣто да но сподоби христосъ синца ны да влѣзиме въ онаа безкрайня радость.